

[Ølstrup.]

skal affinde sig ydmygt med det, som folketingets flertal statuerer, og så skal statsministeren arbejde for, at man finder frem til en anden måde at løse problemerne på overensstemmende med folketingets flertal. Og det er jo helt oplagt, hvor statsministeren skal finde den mulighed for i det nu siddende folketing at finde et flertal for at løse landets valutariske problemer. Det er helt oplagt for statsministeren at se, at det, der skaber landets valutariske problemer, er, at vi har siddende en stadig stigende del af den danske befolkning, som ikke udfører noget, som kan eksporteres og indbringe fremmed valuta, eller gør et stykke arbejde, der kan producere noget, som kan konkurrere med indførslen og derigennem stække vort valutaforbrug. Der sidder alle disse horder af mennesker rundt omkring på kontorer, offentlige og private, som følge, af at vi har al den fortvivlede lovgivning, vi har. Der sidder alle disse mennesker, som i 1960ernes sorgløshed har fået stillinger på socialkontorer, i undervisningsantalter fra Roskilde universitet til seminarier rundt omkring. Der sidder alle disse mennesker og er med til faktisk at være dem, der bevirker, at de, der slider produktivt, trækdyrene i Danmark, som er med til at skabe valutaen, at resultatet af deres arbejde bliver det sørgelige, at vi taber 20 mill. kr. om dagen. Det er overflytningen af dette menneskemateriale fra de steder, hvor man er med til at udmarve den danske valutabeholdning, over til de steder, hvor man kan være med til at gavne den danske valutastilling, det er den vej, man skal gå, og det er det, der med letthed kan findes et flertal her i folketinget for. Og så kan statsministeren ikke tillade sig de udtalelser, han var inde på ved at hævde: ja men det er uansvarlighed — for lige præcis den metode, som statsministeren har været inde på, kan man ikke indlade sig på.

Som et af symbolerne på denne skrækelige snylteræden på den danske valutabeholdning nævnte jeg i mit første indlæg det, som hr. Per Hækkerup anholdt, nemlig de

under hr. Per Hækkerup tidligere sorterende mennesker, der sidder rundt omkring på de danske ambassader, som jo er aldeles overflødige, efter at vi har fået jettflyvemaskinerne, efter at vi har fået telegraf og telefon, efter at vi er blevet udrustet med folk i dette folketing, som kan tænke i nye baner og ikke bare beskæftiger sig med de gamle traditioner. Hr. Per Hækkerup har selvfølgelig ret i, at denne lille enkelthed ikke er den, der i sig selv bevirker, at vi mister 20 mill. kr. om dagen, men det er bare et symbol på en af de deltagere, som er med til at tære på den danske befolkning ved at lave 100 pct.s valutaforbrug med deres nytteløse gerning, som medfører, at man skal plage skatteyderne og dræbe arbejdsglæden med den indkomstskat, der er den store stressskaber her i Danmark. Det er den sammenhæng, hvor hr. Per Hækkerup burde have forstået at dette symbol for helheden var vel anbragt, og ikke på den måde begynde at ironisere over det.

Selvfølgelig kan vi ikke inden for den begrænsede taletid, man har her, gennemgå alle de hundredtusindvis af forkert anbragte mennesker, vi har inden for den danske samfundsøkonomi, og som skal overflyttes til de rigtige steder, for at vi kan klare vore valutaproblemer. Det er den problemstilling, jeg håber statsministeren vil besinde sig på, og dér vil han jo få bods- og bededagen og de derefter følgende weekenddage, hvis han følger hr. Per Hækkerups velmente råd om at udsætte tredjebehandlingen, således at statsministeren kan overveje disse tanker i en tilstand, hvor han har haft den fornødne søvn og afslappelse. Det er aldeles meningsløst, når den overvejende del af dette folketing, som det vil vise sig, når vi skal stemme om hr. Erhard Jakobsens dagsorden, mener, at i den givne situation har vi i og for sig ikke noget bedre at gøre end at lade dem, der sidder og regerer, fortsætte med at regere, at man så, når folketinget vil give sådan en udtalelse — hvad det utvivlsomt vil — reagerer på et sådant tillidsvotum med simpelt hen at gå ud og sige: ja men